

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

Ἐκδιδόμενη καθ' ἑβδομάδα.

Ἐκδότης: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΟΡΗΣ

Πᾶσα διατριβὴ ἐνυπόγραφος γίνεται δεκτὴ.

Συνθέτης καὶ Διευθυντής: Α. ΧΡΙΣΤΟΛΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐκαστος συνδρομητὴς δύναται νὰ κκταχωρῆ δωρεάν

Μηνιαία συνδρομὴ 50 λεπτὰ μεταπληρωτέα.

Τὰ παράπονα ὅποιοι θέλει νὰ μαθαίνῃ τοῦ φτωχοῦ. Τὴν ἐφημερίδα πρέπει νὰ διαβάζῃ τοῦ Λαοῦ.

(Σιερεότυπον.)

Η Λ Ε Υ Κ Α Σ.

ΕΧΕΙ ΑΝΑΓΚΗΝ ΕΝΟΣ ΦΑΓΑ.

Κ' ἄλλος φόνος.

Τὴν νύκτα τῆς ἀπερατμένης Κυριακῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς, ἐσκότωσεν ὁ Ἰωάννης Φέξης, τὸν Σπύρον Βερίκιον διὰ μαχαίρας. Ὁ φονῆς καὶ ἄλλοι δύο συνελήφθησαν καὶ ἐπροφυλακίσθησαν.

Καὶ γιὰτί ἔγεινεν ὁ φόνος αὐτός;

Γιὰ τὴ Νικολέτα, τὴ γυναῖκα τοῦ λαοῦ!

Πῶς ἐκαταντήσαμε!

Πῶς ἐγέννηκεν ἡ φιλήσυχος Λευκάς, ἡ ἀγριωτέρα ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος!

Ἐσκοτώθηκεν ἕνας ἄνθρωπος ἡσυχος καὶ θά σαπῆ ἕνας ἄλλος νέος εἰς τὰς φυλακάς, γιὰτί;

Γιὰ τὴν Νικολέτα!

Πῶς ἐμαντέψαμεν, ὅτι τὰ καρναβάλια μας, θὰ τελειώσουν μὲ φόνους.

Εἰς ποῖον βαθμὸν κακοηθείας ἐφθάσαμεν!

Νὰ φονεύῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἄνθρωπον διὰ φύλλου πῆδημα, χωρὶς νὰ συλλογίζεται τὸ βᾶρος τοῦ ἐγκλήματος, χωρὶς νὰ σκέπτεται διόλου τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐγκλήματος, χωρὶς νὰ συλλογίζεται ἐπὶ τελους ὅτι θὰ δώσῃ μὲρ ἄλογον εἰς τὸ Θεὸ δι' αὐτὸ τὸ φοβερὸν ἁμάρτημα τὸ ὅποιον κάνει.

Ἐξαγριώθηκεν εἰς τέτοιον βαθμὸν ὁ κοινὸς λαὸς ὥστε δὲν εἶναι ἐλπίδα νὰ ἡμερώ-

σῃ πλέον, γιὰτί λείπουνε τὰ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα τῆς ἡμερώσεως, τὰ ὅποια εἶναι ἡ θρησκεία κ' ἡ πολιτικὴ.

Ἡ πολιτικὴ εἶναι ὁ φυσικὸς ἐχθρὸς τῆς κοινωνίας, τὰ δὲ ἐγκλήματα εἶναι τὰ φυσικὰ ὠφελήματα τῆς πολιτικῆς.

Ἐὰν ἡ πολιτικὴ κατεδίωκεν αὐτηρώς τὰ ἐγκλήματα, βεβαίως δὲν ἤθελε φθάσαμεν εἰς τὴν κατάστασιν, τὴν ὅποιαν ἐφθάσαμεν. Ἄλλ' ἀφοῦ βλέπουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι εἰ ὅποιοι ἔχουν τάσιν εἰς τὰ ἐγκλήματα, ὅτι τὰ δικαστήρια καταδικάζουν τοὺς κακούργους, ὅτι τὸ ἔθνος ἐξοδεύει ἑκατομμύρια δραχμὰς γιὰ τὴ τιμωρία τῶν κακούργων καὶ οἱ περισσότεροι τῶν τιμωρουμένων κακούργων τῇ ἐνεργείᾳ τῆς πολιτικῆς μένου ἀτιμώρητοι, ἔχουνε δίκην καὶ αὐτοὶ νὰ λαβαίνουε θάρρος νὰ κάνουν ἐγκλήματα χωρὶς νὰ συλλογίζονται οἱ ἄθλιοι, ὅτι τὸ θάρρος αὐτὸ τῆς πολιτικῆς, ὁδηγεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν λαιμητόμον καὶ εἰς τὰ δεσμὰ.

Ἐὰν ἡ θρησκεία πάλιν ἐνδιαιρέτο διὰ τὸν χριστιανὸν, βεβαίως ὁ χριστιανὸς δὲν ἤθελε φθάσει εἰς τοιαύτην ἀγριεμάραν ὅπου ἐφθασεν. Ἡ θρησκεία τὸν ἀπαράτησε, δὲν φροντίζει καθόλου διὰ τῆς διδασκαλίας, διὰ τῆς παραινεσεως, διὰ τῆς συμβουλῆς νὰ τον μορφώσῃ, νὰ τον κάμῃ ἀληθινὸν χριστιανὸν, τηροῦντα τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνεκα τῶν ἐλλείψεων τούτων, ῥέπει καθε μέρα εἰς ἐγκλήματα καὶ ζητεῖ τὴν βοήθειαν τῆς πολιτικῆς τοῦ διαβόλου ἵνα εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Λέγουνε κάμποιοι ὅτι ἡ κοινωνία εἶναι

αδύνατο να ηθικοποιηθῆ. Δὲν μᾶς μέλλει. Ἄς μὴν φέρωμεν ἀποτέλεσμα, ἡμεῖς θὰ ἐξακολουθῶμεν νὰ γράφωμεν νὰ κηρύττωμεν τὴν ἀλήθειαν, νὰ φωνάζωμεν διὰ τὰ κακὰ καὶ ἀδιάφορον ἐὰν δὲν ἀκουώμεθα. Τοῦτο εἶναι τὸ καθήκον μας.

Ἡμποροῦμε νὰ σιωπήσωμε τὸ ἐξῆς; Ἡ ἀστυνομία μας πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐδημοσίευσε μὲ τὸ ταμποῦρλο, ὅτι, — ἀπαγορεύονται τὰ ὅπλα, τὰ μαχαίρια καὶ τὰ ρόπαλα κί' ὁποῖος παρακούσῃ καιρηγορεῖται καὶ τιμωρεῖται κατὰ τὸ νόμο.

Ἐρωτῶμεν τώρα τὴν ἀρχήν, ἡ ἀστυνομικὴ ἐκείνη προκλήρυξις ἔλαβε καμμίαν ἐκτελεσίαν;

Ὅχι, ἔμεινε νεκρά. Καὶ χωρικοὶ καὶ πολῖται, νταῖδες ἢ ἀντάμιδες, περιφέρονται ἀφοδῶς στὴν ἀγορὰν ἐναντίον τοῦ νόμου μὲ μαχαίρια, μὲ κάμες, μὲ κουμπούρια, ἔτοιμοι πάντοτε, διὰ παραμικρὸν λόγον νὰ χυσοῦν αἷμα χριστιανικόν.

Διατί λοιπὸν δὲν ἐκτελεῖται ὁ νόμος περὶ ὀπλοφορίας;

Ἄν ὀλίγοι ἀπὸ αὐτοῦ ἐκατηγοροῦντο καὶ ἐτιμωροῦντο ἀπὸ τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἢ τιμωρία αὕτη ἦτο συμφέρουσα δι' αὐτοῦς, γιὰτὶ καὶ αὐτοὶ ἤθελον συνετισθῶσι καὶ οἱ ἄλλοι ἤθελον φο'ηθῶσιν.

Ὅταν ὁμῶς βλέπουν ὅτι δὲν καταδιώκονται, δὲν τιμωροῦνται, ἔχουνε δικηρὸ κί' αὐτοὶ καὶ μὲ τὸ νόμο νὰ χλευάζουνε καὶ σὰν Γιαννιτσαροῖσι νὰ περπατοῦνε.

Ἐκτὸς τούτου γίνεται κ' ἓνα ἄλλο κακὸ μεγαλύτερο.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα τοῦ συμβάντος φόνου εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς, ἔμπορος εἶχεν ἐκθεμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης, μαχαίρια, κάμες καὶ σιγήλετα τὰ ὅποια πολλοὶ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νέοι ἐπετσωρεῖοντο ν' ἀγοράσουν γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν εὐκαιρία. Τοῦτο εἶναι καλὸ πρᾶγμα; εἶναι τοῦτο ἐμπόριον;

Ὅχι βέβαια.

Στὴν Εὐρώπῃ καὶ στὴ Τουρκίαν ἀκόμη, τὰ ὅπλα καὶ τὰ μαχαίρια πουλιῶνται μὲ τὴν ἀδεία τῆς Κυβερνήσεως, μέσα στὰ καταστήματα, ἐνῶ ἐδῶ πουλιῶνται στὴν ἀγορὰν καὶ ὅταν κανένα παιδί ἔχει ὀλίγα λεπτά, ἐπιδη βρῖσκει τὸ μαχαίρι εὐκολὰ καὶ φτινὸ, τὸ ἀγοράζει, γιὰτὶ τοῦ χρησιμεύει

νὰ σφάξῃ τὸν ἀδελφὸν του καὶ νὰ καταστραφῇ παντελῶς. Ἡ ἂν στὴν ἀγορὰν γίνῃ καὶ κανένας καυγᾶς δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο ν' ἀρπάξουνε τὰ μαχαίρια νὰ σκοτωθοῦνε.

Πρέπει νὰ ληφθῇ πρόνοια γιὰ τὰ κουμπούρια καὶ γιὰ τὰ μαχαίρια. Πρέπει αὐστηρῶς νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος περὶ ὀπλοφορίας ἂν θέλωμεν νὰ περιορισθοῦν τὰ ἐγκλήματα, πρέπει οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ὅπου φοροῦν μαχαίρια καὶ κουμπούρια νὰ συλλογισθοῦν ὅτι αὐτὰ εἶναι οἱ ἐχθροὶ τῶν καὶ ὅτι ἀπὸ αὐτὰ ἡμπορεῖ νὰ προέλθῃ ἡ καταστροφὴ τῶν,

Ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ καλόν.

ΚΑΛΑ καὶ ΚΑΚΑ.

"Ἄλλο κακό.

— Τώρα τὰ καρνεβάλια σ' ὅλας σχεδὸν τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος οἱ ἄνθρωποι πῶχουνε τὰ μέσα, φροντίζουνε νὰ βοηθήσουνε καὶ τοὺς φτωχοὺς.

Στὰς Ἀθήνας, στὴ μεγάλη Λέσχη, τὴν ἐβδομάδα ταύτην, θὰ δοθῇ χορὸς, ἐσχηματιστὴ δὲ ἐπιτροπὴ κυριῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Βασιλόπαιδος Ἀλεξάνδρας, διὰ νὰ ἐργασθῶσι πρὸς βοήθειαν τῶν φτωχῶν.

Στὸν Πειραιᾶ, Σύραν, Πάτρας, Κέρκυραν Κεφαλληνίαν, Ζάκυνθον, Μισοσόγι καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος, τῆ ἐνεργείᾳ τῶν Δημάρχων καὶ ἄλλων Κυριῶν δίδονται χοροὶ καὶ θεατρικαὶ παραστάσεις πρὸς βοήθειαν τῶν φτωχῶν.

Καὶ στὴ Λευκάδα, τί γίνεται;

— 000000000000000000000000 —

Τίποτε. Καὶ δὲν γίνεται τίποτε, ὅχι γιὰτὶ ἐκεῖνοι πῶχουνε τὰ μέσα εἶναι ἀσπλαγχνοὶ ἄνθρωποι καὶ δὲν ἔχουνε τὴ διάθεσιν νὰ βοηθήσουνε φτωχὰς καὶ ἀπηλπισμένας οικογενείας, ἀλλὰ γιὰτὶ κανένας ἀπὸ αὐτοῦς δὲν θέει νὰ λάβῃ τὴ πρωτοβουλία καὶ γιὰ τούτον τὸν λόγον δὲ γίνεται κ' ἐδῶ ἓνα καλὸ ἔργον, καθὼς γίνονται καὶ σ' ἄλλα μέρη.

Κάποιοι νέοι ὅπου ἡμποροῦσανε νὰ κάμουνε αὐτὸ τὸ καλὸ, αὐτοὶ ὑποστηρίζουνε τὸν Φράγκου. Δὲν τοὺς μέλλει καθόλου, ἂν κατ' αὐτὰς τὰς καλὰς ἡμέρας, ὁ φτωχὸς πατριώτης τῶν, δὲν θ' ἀποκρέψῃ ἢ δὲν ἔχει ψωμί νὰ φάῃ, τοῦτο εἶν ἀδιαφορο δι' αὐτοῦς, αὐτοὶ εὐχαριστοῦνται νὰ τρῶν εἰ Φράγκοι ξυλόκοτες καὶ μακαρουνάδες νὰ μεθοκοποῦνε κί' ὁ πατριώτης τῶν νὰ στερῆται τὸ ψωμί ἐνῶ ἡμποροῦσανε καὶ τὸ ἓνα νὶ κάμουνε καὶ τ' ἄλλο.

Ὁφελθῆκανε εἰ Φράγκοι γιὰ ὀλίγους μῆνας ἀπὸ τὴ Λευκάδα περισσότερο ἀπὸ 6 χιλιάδας Φράγκα καὶ τὰ χρήματα αὐτὰ καθὼς λένε ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς τὰ δώσανε τὰ ἐπήρανε δωρεάν, γιὰτὶ ὁ θεατρικὸς αὐτὸς θιασος, ἦταν ἀνίκανος, τσαρλατάνικος καὶ γιὰ τοὺς φτωχοὺς τῆς πατρίδος τῶν, ἦταν ἀμαρτία νὰ ἐνεργήσουνε νὰ γίνῃ μία θεατρικὴ παράστασις, νὰ συναξοῦνε 500 φράγκα νὰ οἰκονομήσουνε ὀλίγας φτωχὰς οἰκογενείας, ὅπου δὲν ἔχουν ἀνδρὸς δύναμι, νὰ περάσουνε κί' αὐτοὶ ἐν ἀνέσει τὰς χαρμωσυνεὺς ἡμέρας.

Γιὰ τὴ μεγάλη ἰκανότητα πῶχει ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ θεάτρου, ἀποφασίσανε (ἄς ποῦμε) τ' ἀρχοντόπουλα, νὰ τῆ κάμουνε καὶ δευτέρη σεράτα διὰ τοὺς κόπους πῶχαμε στὸ θέατρο καὶ γιὰ τῆ ματαιὰς πῶζινε στὰ θεωρεῖα κί' ἂν ἦχανε καιρὸ ἤθελε τῆς κάμουν καὶ τρίτη γιὰ νὰ φύγῃ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ Λευκάδα, γιὰ τοὺς φτωχοὺς ὁμῶς δὲν ἐκάμανε οὔτε μία.

Τώρα ἓνα ἄλλο χρειάζεται νὰ κάμουνε τ' ἀρχοντόπουλα. Πρὶν φύγουν εἰ Φράγκοι νὰ τοὺς κάμουνε μία κολέτα (ἔρανον) νὰ τοὺς συναξοῦν κάμποσα χρήματα γιὰ νὰ διατηρηθοῦνε στὴν Ἰταλία τὸ καλοκαίρι ποῦ δὲν θάχουνε δουλεῖα καὶ ἄς μὴν ἀμφιβάλλουν ὅτι θὰ εὐγνωμονοῦν εἰς αὐτοὺς οἱ Φράγκοι καὶ θὰ τοὺς ἐνθυμοῦνται ὅταν μάλιστα θὰ μεθοκοποῦν μέσα τῆ λωσταρίας τῆς Ἰταλίας.

Κύριοι! Τοὺς φτωχοὺς πατριώτας Σας ἔχετε πάντοτε μεθ' ἑαυτῶν, τοὺς δὲ Ἰταλοὺς οὐ πάντοτε ἔχετε.

Ἐγράψαμε ταῦτα τώρα γιὰτὶ καταλαβαίνωμεν ὅτι οὔτε παράστασι πλέον ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ τοὺς φτωχοὺς, οὔτε εἰ φτωχοὶ θὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴ πείνα γιὰτὶ τοὺς λυθροῦν τὸ θάνατον. Τὰ ἐγράψαμε ὁμῶς διὰ νὰ τὰ διαβάσῃ ὁ κοινὸς λαὸς ὅπου παεὶ στὸ θέατρο καὶ δίνει τὸν ὄβολόν του

πρὸς βοήθειαν τῶν Φράγκων γιὰ νὰ μὴ ματασπαεὶ πλέον ὅταν ξινάρθῃ θέατρο Ἰταλικόν.

Ζωγραφία.

— Εἰς τὸ ἀναγνωστήριον τῆς Λέσχης « Συγκομιδῆ » ἐνοικιασθείσης τελευταίως ὑπὸ τοῦ Κ. Γεωργίου Κοντοῦ ἐτοιμογραφήθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοδιδάκτου καλλιτέχνου Κ. Σπυρίδωνος Γλένη, αἱ εἰκόνες διαφόρων ἐθνικῶν ποιητῶν καὶ ἄλλων ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἐνῶ λοιπὸν ἀφ' ἐνὸς συγχαίρομεθα τὸν πτωχὸν καλλιτέχνην διὰ τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῶν ζωγραφιῶν του, ἀφ' ἑτέρου λυπούμεθα διότι ὁ Δῆμος Λευκαδίων δὲν εὐρίσκειται εἰς κατάστασιν νὰ παρέξῃ εἰς αὐτὸν μικρὰν βοήθειαν ὅπως μεταβῇ εἰς Εὐρώπην καὶ τελειοποιηθῇ εἰς τὴν ὡραίαν τέχνην τῆς ζωγραφίας.

Ληστεία.

— Εἰς τὰ χωρία τοῦ Ἀστακοῦ, ἀνεφάνη ληστεία. Ἡ Κυβέρνησις διέτοξε τὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα νὰ μεταβῶσι πρὸς καταδίωξιν αὐτῆς.

— Κύριε συντάκτα.

Καταχωρήσατε παρακαλῶ τὰ ἐξῆς.

Ὁ Κ. Σ. Βλαντιῆς ἔλαβε τὴν ἐπαινετὴν ἰδέαν νὰ προσφωνήσῃ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μακαρίτου Ἐπαμινώνδα Κόνδαρη. (* *)

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι καὶ ἡ ἀγαθότης τῆς προαιρέσεως καὶ ἡ ἱερότης τοῦ ἀντικειμένου, ἀπάδουσι πάντως πρὸς παρατηρήσεις, εἰ δὲ μᾶλλον πρὸς ἐπικρίσεις Πλὴν, ἐπίσης ἱερὸν καὶ ἱερῶς ἐπιβαλλόμενον, ὅπως τὸ βῆμα ἐκεῖνο εὐλαβοῦμενος ὁ προσφωνῶν, μετέρχεται ἄκραν τὴν προσοχὴν καὶ περισκέψιν ἵνα ἀποφεύγῃ πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ θίξῃ, εἴτε διὰ τῆς ἐκπλατύσεως, εἴτε διὰ τοῦ ἀποκλειστικοῦ τῶν ἀρετῶν, τὴν ἀξίαν, τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν αὐτοσυναίσθησιν ἀτόμου ἢ τόπου.

Ὁ μακαρίτης Κόνδαρης, προγονικὰ ἔχων ἐφόδια, ἦν εὐπόλητος, ἐμβροίθης ἐπιστήμων, λειτουργὸς τῆς θέμιδος, εὐθύτατος, χαρακτήρ μελιχίος, εὐγενής, ἀγαθὸς τὴν ψυχὴν, ἀληθῆς χριστιανός, παρεχων παντὶ τὰς ὁρᾶς

(* *) ἐν τέλει εὐρίσκειται ἡ αἰτία δημοσιεύσεως.

καὶ ὠφελίμους ἐπιστημονικὰς συμβουλὰς.

Καὶ ταῦτα μὲν ἀκριβῶς καὶ ἄλλος τις προηρέθη νὰ προσφωνήσῃ, ἀλλ' ἐφησυχάσε μαθὼν ὅτι ἄλλοι θὰ ἐξεπλήρουν ἐπαξίως τοῦτο.

Ἄλλ' αἱ τοῦ Κ. Βλαντῆ μετ' ἰδιάζοντος τόνου φωνῆς ἐκφράσεις, ὅτι ὁ μακαρίτης ἐσπούδασεν ἐκεῖ ὅπου διδάσκεται ἡ ἀληθῆς ἐπιστήμη — ὅπερ ὅμως δὲν συμπεριελήφθη ἐν τῷ ἐκτυπωθέντι διὰ τὰς ἀμέσους παρατηρήσεις, — ὅτι ἐκ τῆς ἀπελεύσεως τούτου λειψάνου, δὲν διαβλέπει ἐν τῷ ὀρίζοντι τῆς νεωτέρας γενεᾶς ἀκτίνα ἐλπίδος κοινωνικῆς περὶ ἀπαραμίλλου ἀντικαταστάσεως καὶ ἡ πατρίς ἡμῶν δὲν δύναται ἢ νὰ κύπητῃ πρὸς τοὺς τάφους αὐτῶν. ἵνα ἐκεῖ μόνον ὑποδεικνύη τὰ πρότυπα τῆς ἀληθοῦς παιδείας καὶ ἀρετῆς. Ταῦτα παραχρῆμα προεκάλεσαν τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν, ἐξαιρέσει τινῶν φιλαρρεσκουμένων ἐπὶ προγονικότητι. Ἔ. καί τινων ἄλλων, διὰ λόγους εὐκόλους ἐννοουμένους καὶ διήγειρον τὰς εὐλόγους παρατηρήσεις, αἰτινες μικροῦ δεῖν, διὰ τὴν ἀνευλάβειαν αὐτὴν, περιόριζον τὴν ἀμέριστον ὑπόληψιν τοῦ ἀνδρός. Διότι ἐκ' ἐν τῆς πρώτης φράσεως ὀρθῶς συμπεραίνεται ὅτι ἀλλαχοῦ ἄρα καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ τόπῳ δὲν διδάσκεται ἡ ἀληθῆς ἐπιστήμη. Ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν ὁ τόπος ἡμῶν ἀποκλείεται διαπαντός πλέον, πάσης ἐμπνεύσεως προόδου καὶ ἀναπτύξεως, καταδικασθεὶς οἰοῖται εἰς αἰώνιον πνευματικὸν καὶ παιδείας θάνατον.

Δύναται καὶ ὀφείλει τις νὰ ὑπερυψοῖ, ἀρετὰς καὶ ἀνδρας, ἀλλ' ἀφρητρίαν λαμβάνων τὴν ἱερότητα τῆς θέσεως, ὀφείλει ταυτοχρόνως πρὸ πάντων, νὰ σέβητε ὅ,τι πρέπει νὰ σέβητε καὶ κυρίως τὸν γεννήσαντα, θρέψαντα καὶ προαγαγόντα αὐτὸν τόπον. Διότι ἕκαστος δικαιοῦται νὰ τῷ ἀπαντήσῃ. Ἔχω καὶ ἐγὼ εὐλόγον ἐγαῖσμον καὶ ὑπερήφανον φιλοτιμίαν, μὴ προσβάλλης, μὴ ἀπογοήτευσέ με οὐδένα. Οἱ ἀναλλοίωτοι νόμοι τῆς ἐμπνεύσεως φιλοτιμίας καὶ προόδου, ἀπὸ οὗ δὲν ἐξαρτῶνται, οὐδέποτε ἐκλείπουν.

Διδάσκεται ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἡ ἀληθῆς ἐπιστήμη, ἀλλὰ διδάσκεται καὶ ἐν τῇ γωνίᾳ ἐκείνῃ, ἧς ὑπῆρξεν ἡ πηγὴ τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐκεῖθεν ἐξῆλθον καὶ ἐξέρχονται διακεκριμένοι ἐξοχώτητες. Ἐκεῖ ἐσπούδασεν καὶ σὺ Κύριε! εἰς Εὐρώπῃν δὲ μετέβης, Νῆ Δία, δι' ἄλλον γνωστὸν σκοπὸν. Καὶ ὁ μακαρίτης πατὴρ σου ἐν Κερκύρᾳ ἐσπούδασεν, ἀλλὰ διεκρίθη, κρατήσας

πρὸ ὑψηλὰ καὶ αὐτὸς τὴν σῆλαιὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ τόπος ἐκ μικροῦ αὐτὸν ἀνέδειξεν, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπαίρεσαι. Καὶ ἐξ Εὐρώπης πόσοι δὲν ἐπέσρεψαν καὶ ἐπιστρέφουσι μὴ διεκκριμένοι, ἵνα μὴ τί ἄλλο εἴπωμεν; Ἡ διάκρισις δὲ τῆς ἐπιστημονικῆς ἱκανότητος δὲν ἐξαρτᾶται εἰς τὰ πολλὰ καὶ ἐκ τῶν κρατουσῶν ἰδεῶν, τῆς κοινωνικῆς ἀναπτύξεως κλπ.; Εἶναι γνωστὸν ὅτι μικρὰ λυχνία, ἐν τῷ βάθει τοῦ σκότους διακρίνεται κάλλιον φωτός, τελειοτάτου ἐν αὐτῇ τῇ μεσημβρίᾳ ἐκ τῆς προτεγγίσεως ὁμοως κατανοεῖ τὴν διαφορὰν καὶ ἀξίαν.

Ἄγαθὴ τύχη, ὡχιστο ἢ κακόηχος καὶ ἀπόπτυστος, ἐποχὴ τῶν θαυμαζόντων καὶ θαυμαζομένων καὶ εἶναι ἐποχὴ, προσωπικῆς, πραγματικῆς καὶ χρησιμευούσης ἐπ' ἀγαθῷ ἀξίας. Ὁχιστο ἢ ἐποχὴ τοῦ μονοπωλείου τῆς νοημοσύνης καὶ ἐπιδεκτικότητος τῆς μαθήσεως καὶ εὐγενείας. Ἐγένετο τῆς πᾶσι γνωστὸν ὅτι ἡ συνιστώσα καὶ μορφοῦσα δύναμις, ἔχει τὴν αἰώνιον ἰδιότητα, νὰ μορφώσῃ ὑπάρξεις διακεκριμένας, ἔστω καὶ ἂν ἡ πρώτη ὕλη προέρχεται ἐκ τοῦ μεγάρου τοῦ πλουσίου, ἢ ἐκ τῆς καλύβης τοῦ πτωχοῦ, καίτοι οὐδέποτε ἐλλείπουν πεπεδευμένοι εὐγενεῖς καὶ καλοθεληταί, οἵτινες τὸ πᾶν καταβαλοῦσιν ἐπικαίρως καὶ ἐπιμελῶς πρὸς κώλυσιν ἀναπτύξεως καὶ προόδου κυρίως τῶν μὴ ἐν τῷ περιορισμένῳ οὐτῶν κύκλῳ ὑπαρχόντων. Ὅποια ὅμως ἀντίπραξις τότε καὶ ὕβρις κατὰ τῶν νόμων τοῦ Δημιουργοῦ ὑπὸ ποταπῶν οὕτω κρινομένων. . .

Ἄρα θαρσεῖτε Λευκάδιοι. Μὴ ἀπαγοητεύεσθε. Καὶ ἐν Ἑλλάδι σπουδάζεται ἡ ἀληθῆς ἐπιστήμη καὶ οὐδέποτε ἐκλείπει ἡ ἐποχὴ τῆς ἀναδείξεως προκρίτων ἀνδρῶν. Καὶ οὐδόλως ἀποκλείεται ὁ τόπος ἡμῶν νὰ μορφώσῃ ἀνδρας, ἀληθοῦς παιδείας καὶ ἀρετῆς καὶ οὐδέποτε θὰ ἀναγκασθῆτε νὰ κύπητε δι' ὄντινα ἀποφαινεταὶ ὁ Κ. Βλαντῆ; σκοπὸν. Καὶ τοὺς ταναυῖα φρονούντας τάσσητε ἐν τῇ οἰκίᾳ θέσει.

Δεῖται ὅθεν μεγίστης προσοχῆς καὶ περισκέψεως τὸ τοιοῦτον βῆμα.

Ἐβραδύναμεν εἰς τὴν ἐκτύπωσιν ἵνα μὴ φανῶμεν παρῆιτοι τῆς ἀνακοπῆς τῶν συνασθηματικῶν ἐκτυπώσεων τοῦ τόπου, ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ καὶ μνημῆ ἀνδρός, οἷος ὑπῆρξεν ὁ μακαρίτης Ἐπ. Κόνταρης, οὗτος ὁ βίος, ἔστω ἐπίκληρον καὶ μιμητὸν παντὸς παράδειγμα.

Ἐν Λευκάδι τὴν 25 Φεβρουαρίου 1888

Π. Κ. Κατωπόδης.